

„Din Fætter behøver vi da ikke at være bekymret for,“ sagde han, da de havde kørt et Stykke Vej. „Han er sikkert kommen paa sin rette Hylde. Det var jo virkelig en Idiot-Idyl.“

„Ja, der er endnu lykkelige Naturer til,“ sagde Jytte, der igen tænkte paa Meta og hendes Børn. Hun saae Veninden sidde derovre i sin Have sammen med Dihmer, som aabenbart ogsaa nu var falden til Ro og følte sig tilfreds. Meta havde skrevet om en stor Midsommerfest, hvortil han havde indbudt alle Godsets Beboere, og hvor der var bleven danset lystigt paa Engene lige til den sollyse Morgen. Hun forstod det ikke. Men det var godt, at hun for Fremtiden kunde tænke paa ham uden Samvittighedsnag.

XI

Da Jytte nogle Dage efter kom ind til sin Mor, fandt hun hende igen i Sengen. Moderen saae daarlig ud og viste en underlig Ligegyldighed for alt, hvad Jytte fandt paa at fortælle for at oplive hende. Derimod gav hun sig pludselig og uden Anledning til at tale om hendes Far og Brødre.

„Hvor tror du, de nu færdes?“ spurgte hun.

Inde i Kabinettet, hvor Moderen ikke kunde høre hende, ringede Jytte Asmus Hagen op.

Asmus vidste godt, at hans Tante havde Kræft, og at Tilstanden var haabløs; men som de fleste Læger betragtede han sine Patienter og deres Paarørende som umyndige Børn, der maatte holdes hen med Snak, naar de gjorde alvorlige Spørgsmaal. Da Jytte sagde til ham, at det virkelig var nødvendigt at gøre noget ordenligt for at faa Moderen rask, forsikrede han, at der ikke var nogen Grund til Ængstelse.

Men Jytte var bleven opskræmt, og den næste Dag tog hun til Byen allerede om Formiddagen for at høre, hvordan Natten var gaaet.

Til hendes Forundring modtog Pigen hende med den Besked, at hun ikke kunde gaa ind i Sovekammeret, da Præsten var derinde.